WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 8 listopada 2007 r. *

W sprawie C-141/05

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, wniesioną w dniu 29 marca 2005 r.,

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez E. Braquehaisa Conesę oraz M. A. Sampola Pucurulla, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez F. Florinda Gijóna i A. de Gregoria Merinę, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: hiszpański.

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez F. Jimena Fernándeza i T. van Rijna, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenient,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: A. Rosas, prezes izby, U. Lõhmus, J.N. Cunha Rodrigues, A. Ó Caoimh i P. Lindh (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,
sekretarz: J. Swedenborg, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 czerwca 2007 r.,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Królestwo Hiszpanii wnosi w swojej skardze o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 27/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. ustalającego wielkości dopuszczalne połowów na 2005 r. i inne związane z nimi warunki dla niektórych

zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty, oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, gdzie wymagane są ograniczenia połowowe (Dz.U. 2005, L 12, str. 1), w zakresie w jakim rozporządzenie to nie przyznaje mu określonych kwot na wodach wspólnotowych Morza Północnego i Morza Bałtyckiego.

Ramy prawne

Akt dotyczący warunków przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej oraz dostosowań w traktatach

2 Artykuły 156–166 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej oraz dostosowań w traktatach (Dz.U. 1985, L 302, str. 23, zwanego dalej „aktem o przystąpieniu") regulują w szczególności dostęp statków hiszpańskich do wód wspólnotowych i ich zasobów. W świetle przepisów przywołanego art. 166 określony w ten sposób reżim prawny ma zastosowanie w okresie do 31 grudnia 2002 r. (zwanym dalej „okresem przejściowym").

Rozporządzenia (EWG) nr 170/83 i 172/83

3 W rozporządzeniu Rady (EWG) nr 170/83 z dnia 25 stycznia 1983 r. ustanawiającym wspólnotowy system ochrony i zarządzania zasobami połowowymi (Dz.U. L 24, str. 1) ustawodawca określił ogólne zasady rozdziału pomiędzy państwa członkowskie całkowitych wielkości połowowych. Celem Rady Unii Europejskiej było w szczególności wzmocnienie względnej stabilności działalności połowowej. Motyw

piąty i siódmy tego rozporządzenia przedstawiają pojęcie względnej stabilności jako mające na celu zabezpieczenie indywidualnych potrzeb regionów, w których miejscowa ludność jest szczególnie zależna od rybołówstwa i związanego z nim przemysłu, z uwzględnieniem aktualnej sytuacji biologicznej zasobów.

4 Rada po raz pierwszy dokonała rozdziału zasobów dostępnych w wodach wspólnotowych (zwanego dalej „rozdziałem początkowym") w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 172/83 z dnia 25 stycznia 1983 r. ustalającym w odniesieniu do niektórych zasobów rybnych oraz grup zasobów rybnych występujących w strefie połowów Wspólnoty całkowite dopuszczalne połowy na rok 1982, część tych połowów dostępnych Wspólnocie, rozdział tej części między państwa członkowskie i warunki dokonywania całkowitych dopuszczalnych połowów (Dz.U. L 24, str. 30).

5 Z motywu czwartego rozporządzenia nr 172/83 wynika, że w celu umożliwienia sprawiedliwego rozdziału dostępnych zasobów Rada uwzględniła w szczególności tradycyjną działalność połowową, specyficzne potrzeby regionów szczególnie uzależnionych od rybołówstwa i związanego z nim przemysłu oraz utratę możliwości połowów w wodach państw trzecich.

6 Za okres odniesienia uwzględniony przy tym rozdziale przyjęto lata 1973–1978 (zwane dalej „początkowym okresem odniesienia").

Rozporządzenie (EWG) nr 3760/92

7 Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3760/92 z dnia 20 grudnia 1992 r. ustanawiające wspólnotowy system rybołówstwa i akwakultury (Dz.U. L 389, str. 1) uchyliło rozporządzenie nr 170/83. Zawiera ono definicję pojęcia względnej stabilności, które zasad-

niczo odpowiada temu pojęciu w rozporządzeniu nr 170/83, oraz zasad dotyczących rozdziału połowów określonych w szczególności w art. 8 ust. 4.

8 Przepis ten przewiduje w ppkt iii):

„jeżeli Wspólnota ustanawia dla łowisk lub grup łowisk nowe możliwości połowowe, które nie były wcześniej wykorzystywane na podstawie wspólnotowej polityki rybołówstwa, [Rada] określa metody rozdziału z uwzględnieniem interesów każdego z państw członkowskich" [tłumaczenie nieoficjalne].

Rozporządzenie (WE) nr 2371/2002

9 Rozporządzenie nr 3760/92 zostało zastąpione przez rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358, str. 59). Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 2371/2002 stanowi, że wspólnotowe statki rybackie mają jednakowy dostęp do wód i zasobów na wszystkich wodach wspólnotowych wskazanych w tym przepisie, z zastrzeżeniem środków ustanowionych w celu zapewnienia ochrony i trwałości gatunków.

10 Artykuł 20 tego rozporządzenia, zatytułowany „Rozdział możliwości połowowych", stanowi w ust. 1, że Rada podejmuje decyzje w sprawie limitów połowowych lub nakładów połowowych oraz w sprawie rozdziału możliwości połowowych między państwa członkowskie, jak również w sprawie warunków związanych z takimi limitami. Możliwości połowowe rozdziela się pomiędzy państwa członkowskie w taki sposób, żeby zapewnić każdemu państwu członkowskiemu względną stabilność działalności połowowej dla każdego zasobu lub łowiska.

11 Zasada względnej stabilności jest zdefiniowana w motywach 16–18 tego rozporządzenia, które odwołują się w szczególności do aktualnej sytuacji biologicznej zasobów i potrzeb regionów, w których społeczności lokalne są szczególnie zależne od rybołówstwa i związanej z nim działalności.

12 Artykuł 20 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002 stanowi, że jeżeli Wspólnota ustanowi nowe możliwości połowowe, Rada dokona rozdziału tych możliwości z uwzględnieniem interesów każdego państwa członkowskiego.

Rozporządzenie nr 27/2005

13 W dniu 22 grudnia 2004 r. Rada przyjęła rozporządzenie nr 27/2005, będące przedmiotem niniejszej skargi, opierając się w szczególności na przepisach art. 20 rozporządzenia nr 2371/2002.

Okoliczności powstania sporu i przebieg postępowania

14 Królestwo Hiszpanii, uznając, że z upływem okresu przejściowego było uprawnione do udziału w rozdziale gatunków objętych ograniczeniami połowów na Morzu Północnym i Morzu Bałtyckim, przedstawiło Radzie wniosek o przyznanie kwot połowowych na tych dwóch morzach.

15 Państwo to uznało, że kwoty rozdzielone po jego przystąpieniu do Wspólnoty na obszarze, do którego flota hiszpańska nie miała dostępu w okresie przejściowym, powinny zostać zrewidowane w celu uwzględnienia, po pierwsze, czysto prawnej niemożności uczestnictwa w tym rozdziale, w jakiej znalazło się to państwo, a po drugie, połowów jego floty na Morzu Północnym w początkowym okresie odniesienia.

16 Rada oddaliła wniosek Królestwa Hiszpanii.

17 W następstwie oddalenia tego wniosku Królestwo Hiszpanii wniosło do Trybunału dwie pierwsze skargi dotyczące rozdziału na rok 2003 (sprawy połączone C-87/03 i C-100/03 Hiszpania przeciwko Radzie, w których zapadł wyrok z dnia 30 marca 2006 r., Zb.Orz. str. I-2915), dwie skargi dotyczące rozdziału na rok 2004 (sprawy, w których w wyniku wycofania skargi przez Królestwo Hiszpanii wydane zostało postanowienie prezesa Trybunału z dnia 20 czerwca 2006 r. w sprawie C-133/04 Hiszpania przeciwko Radzie, niepublikowane w Zbiorze, oraz zapadł wyrok z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie C-134/04 Hiszpania przeciwko Radzie, niepublikowany w Zbiorze), jak również niniejszą skargę dotyczącą roku 2005.

18 Królestwo Hiszpanii podnosi, że wobec nieuzyskania w rozporządzeniu nr 27/2005 określonych kwot połowowych na Morzu Północnym i Morzu Bałtyckim flota hiszpańska, pomimo upływu okresu przejściowego, znalazła się praktycznie w sytuacji niemożliwości prowadzenia połowów większości gatunków objętych kwotami na tych dwóch morzach. W uzasadnieniu skargi Królestwo Hiszpanii podnosi trzy zarzuty. Pierwszy dotyczy naruszenia zasady niedyskryminacji, drugi naruszenia aktu o przystąpieniu, a trzeci naruszenia art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002.

19 W ramach zarzutu trzeciego Królestwo Hiszpanii stwierdziło w pkt 27 skargi, że sprawa dotyczy następujących gatunków: dobijakowate (strefy IIa, IV), żabnica (strefy IIa, IV), zimnica i gładzica (strefy IIa, IV), smuklice (strefy IIa, IV), szkarłacica

(strefy IIa, IV), homarzec (strefy IIa, IV), błękitek (strefy IIa, IV), krewetka (strefy IIa, IIIa, IV), skarp zwyczajny i skarp (strefy IIa, IV), raja (strefy IIa, IV), koleń (strefy IIa, IV) i ostrobok (strefy IIa, IV).

20 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 21 czerwca 2005 r. Komisja Wspólnot Europejskich została dopuszczona do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.

21 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 10 maja 2005 r. postępowanie w niniejszej sprawie zostało zawieszone do chwili ogłoszenia ww. wyroku z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, w której Trybunał rozstrzygnął w przedmiocie dwóch pierwszych zarzutów.

22 W następstwie tego wyroku zwrócono się do Królestwa Hiszpanii z pytaniem, czy podtrzymuje niniejszą skargę, na które odpowiedziało ono pismem z dnia 27 kwietnia 2006 r. w sposób twierdzący.

23 W piśmie tym Królestwo Hiszpanii stwierdziło w oparciu o wspomniany wyrok, że następujące gatunki, w odniesieniu do których rozdział kwot miał miejsce jego zdaniem po raz pierwszy w rozporządzeniu nr 27/2005, stanowią nowe możliwości połowowe:

i) brosma, strefa IV (wody norweskie)

ii) żabnica, strefy IIa (wody wspólnotowe) i IV (wody wspólnotowe)

iii) błękitek, strefa IV (wody norweskie)

iv) molwa pospolita, strefa IV (wody norweskie)

v) homarzec, strefa IV (wody norweskie).

24 Zdaniem Królestwa Hiszpanii Rada uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002, nie przyznając mu żadnej kwoty połowowej w odniesieniu do tych gatunków.

W przedmiocie dopuszczalności skargi

25 W uwagach interwenienta Komisja podnosi zarzut niedopuszczalności skargi Królestwa Hiszpanii ze względu na to, że pismem z dnia 27 kwietnia 2006 r. zmieniło ono przedmiot skargi, koncentrując się wyłącznie na trzecim z podniesionych zarzutów i wskazując gatunki, które stanowiły przedmiot rozdziału po raz pierwszy w rozporządzeniu nr 27/2005, przyjętym w grudniu 2004 r., które pierwotnie nie były wymienione w skardze. Ponadto chociaż pierwotna skarga została podtrzymana, stała się ona w każdym razie bezprzedmiotowa w następstwie ww. wyroku z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie.

26 Należy jednak zaznaczyć, że Rada jako strona pozwana, po stronie której Komisja została dopuszczana do udziału w sporze jako interwenient, nie podniosła zarzutu niedopuszczalności wobec skargi Królestwa Hiszpanii.

27 Zgodnie z art. 40 akapit czwarty statutu Trybunału Sprawiedliwości wniosek interwencyjny nie może mieć innego przedmiotu niż poparcie jednej ze stron. Ponadto zgodnie z art. 93 § 4 regulaminu interwenient akceptuje stan sprawy, w jakim się ona znajduje w chwili jego wstąpienia do niej.

28 Wynika z tego, że Komisja jako interwenient nie była uprawniona do podnoszenia zarzutu niedopuszczalności (zob. wyrok z dnia 30 stycznia 2002 r. w sprawie C-107/99 Włochy przeciwko Komisji, Rec. str. I-1091, pkt 29).

29 Niemniej należy zbadać z urzędu na podstawie art. 92 § 2 regulaminu, czy Królestwo Hiszpanii nie zmieniło przedmiotu sporu w toku postępowania w sposób sprzeczny z przepisami art. 38 regulaminu i czy skarga nie stała się bezprzedmiotowa w wyniku wydania ww. wyroku z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie.

30 Co do pierwszej kwestii należy stwierdzić, że pismem z dnia 27 kwietnia 2006 r. w odpowiedzi na pytanie Trybunału dotyczące tego, czy w obliczu wydania tego wyroku podtrzymuje swoją skargę, Królestwo Hiszpanii odpowiedziało w sposób twierdzący. Potwierdziło ono również swoją odpowiedź na rozprawie przed Trybunałem.

31 W piśmie tym Królestwo Hiszpanii mówi wprawdzie o znaczeniu, jakie w wyniku wydania wspomnianego wyroku należy nadać rozpatrzeniu kwestii, czy niektóre gatunki ryb stanowią nowe możliwości połowowe w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002, będącego przedmiotem trzeciego zarzutu podniesionego w skardze. Należy zatem zbadać w danym przypadku w ramach analizy tego zarzutu, czy wzmianka o tych gatunkach jest objęta przedmiotem pierwotnej skargi, czy też stanowi ona jego niedopuszczalne rozszerzenie.

32 W kwestii tego, czy niniejsza skarga stała się bezprzedmiotowa w wyniku wydania ww. wyroku z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, należy stwierdzić, że rozporządzenie, którego stwierdzenia częściowej nieważności Królestwo Hiszpanii dochodziło w sporze leżącym u podstaw tego wyroku, jest inne niż to, które jest kwestionowane w niniejszej sprawie. Tamten wyrok dotyczył rozporządzenia Rady (WE) nr 2341/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. ustalającego wielkości dopuszczalne połowów na 2003 r. i związane z nimi warunki dla niektórych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty, oraz w doniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, gdzie obowiązują ograniczenia połowowe (Dz.U. L 356, str. 12), podczas gdy rozporządzenie zaskarżone w niniejszej skardze to rozporządzenie nr 27/2005 ustalające wielkości dopuszczalne połowów na rok 2005. Te dwie sprawy mają zatem różne przedmioty.

33 W konsekwencji należy uznać, że niniejsza skarga jest dopuszczalna.

Co do istoty sprawy

W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia zasady niedyskryminacji

Argumentacja stron

34 Rząd hiszpański podnosi, że z upływem okresu przejściowego statki hiszpańskie powinny były korzystać nie tylko z równego dostępu do wód wspólnotowych — czego im nie odmówiono — lecz również z równego dostępu do ich zasobów, co powinno obejmować przyznanie kwot połowowych na Morzu Północnym i Morzu Bałtyckim.

W rozporządzeniu nr 27/2005 Królestwu Hiszpanii nie przyznano natomiast w praktyce żadnej kwoty na tych dwóch morzach. Rozporządzenie naruszyło przesłanki równego traktowania i doprowadziło do dyskryminacji rybaków hiszpańskich.

35 Żadne obiektywne względy nie uzasadniają tej dyskryminacji. Należy przestrzegać ogólnej zasady pełnego stosowania całego prawa wspólnotowego do nowych państw członkowskich od chwili ich przystąpienia. Przewidziane w akcie o przystąpieniu odstępstwa od tej zasady są tymczasowe i powinny być interpretowane w sposób ścisły.

36 Zdaniem tego państwa członkowskiego pojęcia dostępu do wód i do zasobów są ze sobą ściśle związane. Rozporządzenie nr 27/2005 nie wprowadza żadnego rozróżnienia między nimi, a zatem Rada powinna przyjąć odpowiednie środki w celu zmiany klucza rozdziału.

37 W praktyce brak dostępu do zasobów pozbawia sensu prawo dostępu do wód. Gatunki objęte kwotami są jedynymi gatunkami, które posiadają wartość gospodarczą. Ponadto obowiązek wyrzucenia do morza połowów tych gatunków w przypadku braku kwot, nawet jeżeli ryby byłyby martwe, powodowałby szkody biologiczne. W końcu nie dysponując w praktyce żadnymi kwotami na tych dwóch morzach, Królestwo Hiszpanii nie widzi dla siebie możliwości wymiany możliwości połowowych, o której mowa w art. 20 ust. 5 rozporządzenia nr 2371/2002.

38 Królestwo Hiszpanii twierdzi, ze jego sytuacja jest odmienna od sytuacji innych państw członkowskich, które również nie otrzymały kwot na podstawie rozporządzenia nr 27/2005. W przeciwieństwie do statków Królestwa Hiszpanii — państwa

członkowskiego, którego społeczności są zależne od rybołówstwa, w szczególności w Galicji i prowincjach baskijskich — statki tych innych państw niekoniecznie mają interes w prowadzeniu połowów na wspomnianych wodach. Królestwo Hiszpanii utrzymuje, że gdyby nie obowiązywały przepisy przejściowe, uczestniczyłoby w pierwszym rozdziale kwot po swoim przystąpieniu do Wspólnoty w 1986 r. i dlatego jest uprawnione do otrzymania kwot w 2003 r.

39 Zdaniem Rady rozporządzenie nr 27/2005 nie dyskryminuje Królestwa Hiszpanii. Jest ono bowiem traktowane w ten sam sposób co państwa członkowskie, którym nie przyznano kwot ze względu na to, że nie prowadziły działalności połowowej, której stabilność Rada mogłaby chronić, a które stanowią prawie połowę państw członkowskich. Rada podkreśla, że rząd hiszpański nie czyni należytego rozróżnienia między pojęciem dostępu do wód wspólnotowych a dostępu do ich zasobów.

Ocena Trybunału

40 Poszanowanie zasady niedyskryminacji wymaga, by porównywalne sytuacje nie były traktowane w sposób odmienny, a sytuacje odmienne nie były traktowane w sposób identyczny, chyba że jest to obiektywnie uzasadnione (zob. w szczególności wyrok z dnia 17 października 1995 r. w sprawie C-44/94 Fishermen's Organisations i in., Rec. str. I-3115, pkt 46, ww. wyrok z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 48, i ww. wyrok z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 28).

41 Należy zatem ustalić, czy sytuacja Królestwa Hiszpanii jest porównywalna do sytuacji państw członkowskich, które na mocy rozporządzenia nr 27/2005 uzyskały kwoty połowowe na wodach Morza Północnego i Morza Bałtyckiego.

42 Jak Trybunał przypomniał w pkt 50 ww. wyroku z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, miał on już okazję dokonać oceny zagadnienia ewentualnej dyskryminacji państw członkowskich, które nie uzyskały określonych kwot połowowych po przystąpieniu do Wspólnoty.

43 Z pkt 41 wyroku z dnia 13 października 1992 r. w sprawach połączonych C-63/90 i C-67/90 Portugalia i Hiszpania przeciwko Radzie, Rec. str. I-5073, wynika, że Republika Portugalska podniosła, że flota portugalska dokonywała połowów na wodach grenlandzkich od 1973 do 1977 r., to jest w części początkowego okresu odniesienia, oraz podkreśliła, że wielkości połowów tej floty były podobne do połowów floty niemieckiej i znacznie przewyższały połowy floty Zjednoczonego Królestwa.

44 Trybunał stwierdził jednakże, iż sytuacja Republiki Portugalskiej nie była porównywalna do sytuacji innych państw członkowskich korzystających z rozdziału kwot. Trybunał orzekł, że w zakresie, w jakim aktem o przystąpieniu nie zmieniono istniejącej sytuacji dotyczącej rozdziału zewnętrznych zasobów, stosować należy wspólnotowy dorobek prawny, a zatem nowe państwa członkowskie nie mogą powoływać się na okoliczności poprzedzające przystąpienie, w szczególności na swą działalność połowową w okresie odniesienia, w celu wyłączenia stosowania danych przepisów. Od chwili przystąpienia znajdują się one w tej samej sytuacji co państwa członkowskie wykluczone z rozdziału na podstawie zasady względnej stabilności działalności połowowej, która znalazła swoje zastosowanie, jeżeli chodzi o porozumienia zawarte przez przystąpieniem, w rozdziale przeprowadzonym w roku 1983 (zob. ww. wyroki w sprawie Portugalia i Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 43 i 44, z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 52, oraz z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 32).

45 Argumentację tę można odnieść do niniejszej sprawy. Wynika z niej, że Królestwo Hiszpanii nie znajduje się w sytuacji porównywalnej do sytuacji państw członkowskich, których statki skorzystały z kwot w ramach rozdziału początkowego, i że w konsekwencji nie można powoływać się na działalność połowową statków hiszpańskich na Morzu Północnym w latach 1973–1976 w początkowym okresie odniesienia.

Jego sytuacja jest natomiast porównywalna do sytuacji państw członkowskich, których statki nie uzyskały takich kwot, bez względu na to czy państwa te prowadziły działalność połowową na wodach Morza Północnego lub Morza Bałtyckiego w tym okresie (zob. ww. wyroki z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 53, i z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 33).

46 Upływ okresu przejściowego w żaden sposób nie zmienia tej sytuacji.

47 Rada słusznie bowiem podniosła, że należy dokonać rozróżnienia pojęcia dostępu do wód i pojęcia dostępu do zasobów. O ile po upływie okresu przejściowego Królestwo Hiszpanii uzyskało ponownie dostęp do wód Morza Północnego i Morza Bałtyckiego, o tyle jednak nie oznacza to, że statki hiszpańskie uzyskały dostęp do zasobów tych dwóch mórz w tych samych proporcjach jak państwa członkowskie, które uczestniczyły w rozdziale początkowym lub późniejszym (zob. ww. wyroki z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 55, i z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 35).

48 Rada mogła uznać, że skoro statki hiszpańskie nie prowadziły połowów na wodach Morza Północnego i Morza Bałtyckiego przez okres ponad dwudziestu lat, brak przyznania kwot nie naruszy zasady względnej stabilności działalności połowowej ludności tego państwa. W konsekwencji Rada mogła również stwierdzić, że Królestwo Hiszpanii nie było w sytuacji równorzędnej z sytuacją państw członkowskich, których statki ostatnio, w trakcie odpowiedniego okresu odniesienia, prowadziły połowy na tych wodach (zob. ww. wyroki z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 56, i z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 36).

49 Należy dodać, że brak możliwości udziału w nowych rozdziałach kwot, który dotyczył Królestwa Hiszpanii w okresie przejściowym ze względu na czysto przejściowy

prawny zakaz dostępu do wód Morza Północnego i Morza Bałtyckiego, w niczym nie zmienia tego stwierdzenia. Nie wynika z niego, że Rada zobowiązana była do zmiany klucza rozdziału z upływem tego okresu w celu uwzględnienia interesów Królestwa Hiszpanii. Wbrew temu, co to państwo członkowskie twierdziło w ramach procedury pisemnej i na rozprawie, nie wykazano bowiem w żaden sposób, że gdyby nie obowiązywał zakaz dostępu do obu wspomnianych mórz w okresie przejściowym, państwo to otrzymałoby określone kwoty dotyczące gatunków objętych kluczem nowego rozdziału w tym okresie.

50 Ponadto inne argumenty podniesione przez Królestwo Hiszpanii, które zostały przytoczone w pkt 37 niniejszego wyroku, nie mogą wpłynąć na zmianę stwierdzenia poczynionego w pkt 47 tego wyroku. I tak okoliczność, że gatunki objęte kwotami mają większą wartość niż inne gatunki, nie może prowadzić do tego, że państwu członkowskiemu muszą zostać przyznane określone kwoty. Rzekome zagrożenie natury ekologicznej nie zostało wykazane. Niemożliwość dokonania wymiany określonych kwot wynika z ich nieprzyznania. Artykuł 20 ust. 5 rozporządzenia nr 2371/2002 przewiduje bowiem jedynie możliwość wymiany kwot posiadanych przez państwa członkowskie. Nie daje on natomiast prawa do otrzymania kwot.

51 W konsekwencji nie traktując w rozporządzeniu nr 27/2005 Królestwa Hiszpanii w ten sam sposób co państw członkowskich, które uczestniczyły przed jego przystąpieniem w rozdziale początkowym kwot połowowych lub rozdziałach późniejszych w trakcie okresu przejściowego, Rada nie działała w sposób dyskryminujący Królestwo Hiszpanii.

52 W świetle powyższych rozważań należy oddalić zarzut dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji.

W przedmiocie naruszenia aktu o przystąpieniu

Argumentacja stron

53 Rząd hiszpański twierdzi, że nie przyznając Królestwu Hiszpanii części kwot połowowych rozdzielanych dla obszaru wód wspólnotowych Morza Północnego i Morza Bałtyckiego po przystąpieniu tego państwa członkowskiego do Wspólnoty, rozporządzenie nr 27/2005 przedłuża okres przejściowy przewidziany w akcie o przystąpieniu i w konsekwencji narusza jego postanowienia.

54 Królestwo Hiszpanii uważa, że rozciągnięcie odstępstw przewidzianych w akcie przystąpienia poza ustalony w nim okres przejściowy stanowi naruszenie ich wyjątkowego, przejściowego i ograniczonego charakteru.

55 To państwo członkowskie dodaje, że chociaż Trybunał rozpatrzył już kwestię naruszenia aktu o przystąpieniu w ww. wyroku z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, niniejsza sprawa jest jednak odmienna, gdyż w przeciwieństwie do rozporządzenia analizowanego w tym wyroku rozporządzenie nr 27/2005 dotyczy w szczególności kwot przyznanych po raz pierwszy w 2005 r., stanowiących nowe możliwości połowowe.

56 Rada twierdzi, że stosowanie postanowień aktu o przystąpieniu ustało z upływem okresu przejściowego, a zatem nie mogą one stanowić kryterium oceny legalności środków ustanowionych przez Radę.

57 Ponadto akt o przystąpieniu nie wymaga ani nie przewiduje rewidowania systemu rozdziału kwot.

58 Rada dodaje, że art. 156–164 aktu o przystąpieniu, będące postanowieniami przejściowymi, nie regulują sposobu, w jaki Rada powinna postąpić w celu rozdziału nowych możliwości połowowych w 2005 r., to jest wiele lat po tym, kiedy postanowienia te przestały obowiązywać.

Ocena Trybunału

59 Należy przypomnieć, jak podnosi Rada, że art. 154–166 aktu o przystąpieniu określają reżim prawny mający zastosowanie w sektorze rybołówstwa wyłącznie w okresie przejściowym. Przepisy te nie mogą zatem zasadniczo służyć za podstawę roszczeń dotyczących okresu rozpoczynającego się po zakończeniu okresu przejściowego (zob. ww. wyroki z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 64, i z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 44).

60 Ponadto z aktu o przystąpieniu w żaden sposób nie wynika, że na Radzie ciążył obowiązek dokonania w przyszłości modyfikacji klucza rozdziału możliwości połowowych przyjętego po przystąpieniem Królestwa Hiszpanii w okresie przejściowym.

61 Nawet jeśli mający zastosowanie w okresie przejściowym reżim prawny jest z definicji tymczasowy, nie oznacza to, że wszystkie przewidziane w nim ograniczenia automatycznie wygasają z upływem tego okresu, jeżeli wynikają one również z mającego zastosowanie do tego państwa członkowskiego wspólnotowego dorobku prawnego. Jak stwierdzono w pkt 29 ww. wyroku z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, ustalony w obowiązujących w chwili przystąpienia Królestwa Hiszpanii regulacjach prawnych klucz rozdziału stanowi element wspólnotowego dorobku prawnego. Ten klucz rozdziału pozostaje zasadniczo w mocy do czasu jego zmiany wprowadzonej aktem prawnym Rady.

62 Jeżeli chodzi o rozdziały kwot dokonane w okresie przejściowym, uregulowane są one nie w akcie o przystąpieniu, lecz w danych rozporządzeniach ustalających kwoty i na podstawie zasady względnej stabilności (zob. ww. wyroki z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 66, i z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 47). Jeżeli chodzi o rozdziały dokonane po raz pierwszy w rozporządzeniu nr 27/2005, nie są one już objęte postanowieniami aktu o przystąpieniu.

63 Zatem nie przyznając w rozporządzeniu nr 27/2005 Królestwu Hiszpanii określonych kwot połowowych na Morzu Północnym i Morzu Bałtyckim, Rada nie naruszyła aktu o przystąpieniu.

64 Zarzut dotyczący naruszenia aktu o przystąpieniu należy zatem oddalić.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002

Argumentacja stron

65 Królestwo Hiszpanii uważa, że pięć gatunków wymienionych w piśmie z dnia 27 kwietnia 2006 r., wymienionych w pkt 23 niniejszego wyroku, stanowi nowe możliwości połowowe. Nie przyznając mu żadnej kwoty w odniesieniu do tych gatunków, Rada nie uwzględniła interesów tego państwa członkowskiego i w konsekwencji naruszyła przepisy art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002.

66 Rada przyznaje, że gatunki będące przedmiotem rozdziału po raz pierwszy na podstawie rozporządzenia nr 27/2005 stanowią nowe możliwości połowowe. Niemniej wśród tych pięciu gatunków wymienionych przez władze hiszpańskie jedynie następujące gatunki, które zostały rozdzielone w poszczególnych strefach po raz pierwszy w 2005 r., stanowiły w tym czasie nowe możliwości połowowe:

— brosma, strefa IV (wody norweskie)

— żabnica, strefa IV (wody norweskie)

— molwa pospolita, strefa IV (wody norweskie)

— homarzec, strefa IV (wody norweskie).

67 Natomiast żabnica, strefa IIa (wody wspólnotowe) i strefa IV (wody wspólnotowe), wymieniona w pkt 23 niniejszego wyroku, była przedmiotem pierwszego rozdziału w 1998 r. Błękitek, strefa IV (wody norweskie), wymieniony we wspomnianym pkt 23, był już przedmiotem wcześniejszego rozdziału w roku 2002. Królestwo Hiszpanii wymieniło więc błędnie te gatunki jako stanowiące nowe możliwości połowowe.

68 Jeżeli chodzi o cztery nowe możliwości połowowe, które zostały zidentyfikowane przez Radę, twierdzi ona, że uwzględniła interes wszystkich państw członkowskich, wśród nich Królestwa Hiszpanii, lecz z uwzględnienia tych nowych możliwości połowowych nie wynika, że wszystkim państwom członkowskim należało przyznać

kwoty. Rada przyjęła za okres odniesienia lata 1999–2003. Ponieważ statki hiszpańskie nie łowiły wspomnianych gatunków w danej strefie w tym okresie, chociaż miały taką możliwość, nie przyznano temu państwu członkowskiemu żadnej kwoty. Rada dochodzi od wniosku, że nie przekroczyła przysługującego jej zakresu swobodnego uznania i w konsekwencji nie naruszyła art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002.

69 Królestwo Hiszpanii uznało w replice, że popełniło błąd, jeżeli chodzi o wskazanie gatunków stanowiących nowe możliwości połowowe i przyznaje, że jedynie cztery gatunki wymienione przez Radę w odniesieniu do poszczególnych stref odpowiadają temu pojęciu. Utrzymuje ono natomiast, że w odniesieniu do tych czterech gatunków Rada naruszyła wspomniany art. 20 ust. 2.

70 Komisja uważa, że ponieważ cztery gatunki wymienione przez Radę objęte są kategorią „pozostałe gatunki", w odniesieniu do której kwota całkowita została przyznana Wspólnocie na podstawie rozporządzeń przyjętych przed 2005 r., nie stanowią one nowych możliwości połowowych. Pojęcie to znajduje zastosowanie tylko do gatunków, którymi Wspólnota dysponuje ze względu na dostęp do nowych wód lub nowych gatunków.

71 Komisja dodaje, że jeżeli Trybunał nie podzieli jej interpretacji pojęcia „nowe możliwości połowowe" i orzeknie, że cztery gatunki wymienione przez Radę objęte są tym pojęciem, należy stwierdzić w każdym wypadku, że Rada nie przekroczyła granic przysługującego jej swobodnego uznania i w konsekwencji nie naruszyła art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002.

Ocena Trybunału

— Uwagi wstępne

72 Królestwo Hiszpanii, Rada i Komisja zgadzają się co do tego, że cztery gatunki wymienione przez Radę i wymienione w pkt 66 niniejszego wyroku stanowią przedmiot rozdziału po raz pierwszy na mocy rozporządzenia nr 27/2005 i objęte są zarzutem trzecim niniejszej skargi.

73 Niemniej dopuszczalność tego zarzutu jest problematyczna.

74 Jak już bowiem wskazano w pkt 31 niniejszego wyroku, należy zbadać, czy wymieniając te cztery gatunki, Królestwo Hiszpanii nie zmieniło przedmiotu sporu wbrew przepisom art. 38 regulaminu.

75 Należy stwierdzić, że pośród czterech rozpatrywanych gatunków żabnica jest wymieniona w pkt 27 skargi Królestwa Hiszpanii w odniesieniu do strefy IV bez wyjaśnienia, czy chodzi o wody wspólnotowe, wody norweskie, czy też całość tych wód. W piśmie z dnia 27 kwietnia 2006 r. rząd hiszpański wymienia żabnicę, strefa IV (wody wspólnotowe), lecz prostuje tę wzmiankę w replice i twierdzi, że chodziło o wody norweskie.

76 Biorąc pod uwagę ogólną wzmiankę strefy IV w skardze, należy uznać, że dotyczyła ona całości wód tej strefy i że w konsekwencji zarzut trzeci w odniesieniu do żabnicy, strefa IV (wody norweskie), jest dopuszczalny.

77 Jeżeli natomiast chodzi o trzy pozostałe gatunki, brosma i molwa pospolita nie są wymienione w pkt 27 skargi, a homarzec nie jest wymieniony w odniesieniu do strefy IV. W konsekwencji należy uznać, że skarga nie obejmowała ani brosmy, ani molwy pospolitej, a homarca wymieniała jedynie w odniesieniu do strefy III. Wskazanie tych trzech gatunków w odniesieniu do strefy IV (wody norweskie) w piśmie z dnia 27 kwietnia 2006 r. oraz w replice stanowi rozszerzenie przedmiotu sporu, które należy odrzucić jako niedopuszczalne. Fakt, że gatunki te wymienione są w załączniku I do rozporządzenia nr 27/2005, będącego przedmiotem niniejszego sporu, nie jest wystarczający, ponieważ Królestwo Hiszpanii dochodzi wyłącznie stwierdzenia nieważności rozporządzenia w zakresie, w jakim nie przyznaje ono określonych kwot flocie hiszpańskiej, i ponieważ podało w pkt 27 skargi tylko gatunki wymienione w zarzucie trzecim.

— W przedmiocie zarzutu

78 Królestwo Hiszpanii twierdzi, że rozdział żabnicy w strefie IV (wody norweskie), dokonany rozporządzeniem nr 27/2005, stanowi nową możliwość połowową i że Rada nie uwzględniła jego interesów, nie przyznając mu żadnej kwoty w odniesieniu do tego gatunku, naruszając w ten sposób przepisy art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002.

79 Należy zbadać, czy rozdział żabnicy w strefie IV (wody norweskie) stanowi nową możliwość połowową w rozumieniu tego 20 ust. 2 i ewentualnie czy Rada uwzględniła interesy Królestwa Hiszpanii.

80 Jeżeli chodzi o pierwszą kwestię, jest bezsporne, że rozdział dokonany w rozporządzeniu nr 27/2005 stanowi pierwszy rozdział kwot w odniesieniu do tego gatunku pomiędzy państwami członkowskimi.

81 Zdaniem Komisji żabnica w strefie IV (wody norweskie) nie stanowi jednak nowej możliwości połowowej, lecz istniejącą możliwość połowową, ponieważ nie jest to gatunek eksploatowany po raz pierwszy na podstawie polityki wspólnotowej zgodnie z art. 8 ust. 4 ppkt iii) rozporządzenia nr 3760/92. Artykuł 20 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002 zastąpił wspomniany 8 ust. 4 ppkt iii) i należy go interpretować w świetle tego ostatniego. Wynika z tego, że gatunek ten powinien podlegać rozdziałowi zgodnie z zasadą względnej stabilności, o której mowa w art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 2371/2002, a nie z uwzględnieniem interesu państw członkowskich na podstawie art. 20 ust. 2 tego rozporządzenia.

82 Należy jednak stwierdzić, że rozporządzenie nr 2371/2002 różni się od rozporządzenia nr 3760/1992.

83 I tak rozporządzenie nr 2371/2002 wyjaśnia pojęcie „możliwość połowowa", zdefiniowane w art. 3 lit. q) jako określone ilościowo uprawnienie do połowu. Jeżeli chodzi o art. 20 ust. 2 tego rozporządzenia, jego brzmienie różni się od brzmienia wspomnianego art. 8 ust. 4 ppkt iii) i przewiduje jedynie, że jeżeli Wspólnota ustanowi nowe możliwości połowowe, Rada podejmie decyzję w sprawie rozdziału tych możliwości z uwzględnieniem interesów każdego państwa członkowskiego.

84 Pojęcie „nowe możliwości połowowe" należy zatem interpretować uwzględniając systematykę i cel art. 20 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2371/2002 w świetle orzecznictwa (zob. wyroki z dnia 16 czerwca 1987 r. w sprawie 46/86 Romkes, Rec. str. 2671; z dnia 13 października 1992 r. w sprawach C-70/90 Hiszpania przeciwko Radzie, Rec. str. I-5159, C-71/90 Hiszpania przeciwko Radzie, Rec. str. I-5175, C-73/90 Hiszpania przeciwko Radzie, Rec. str. I-5191; i ww. wyrok z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie).

85 Z analizy obu tych ustępów art. 20 wynika, że pierwszy z nich dotyczy istniejących możliwości połowowych, podczas gdy drugi poświęcony jest nowym możliwościom połowowym. Istniejące możliwości połowowe są rozdzielane między państwami członkowskimi na podstawie zasady względnej stabilności.

86 Trybunał orzekł, że wymóg względnej stabilności należy rozumieć jako utrzymanie stałego udziału wyznaczonego każdemu z państw członkowskich i że przyjęty początkowo klucz rozdziału ma nadal zastosowanie do czasu przyjęcia rozporządzenia zmieniającego (zob. w szczególności ww. wyroki w sprawie Romkes, pkt 17, i z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie Hiszpania przeciwko Radzie, pkt 27).

87 Ponieważ zastosowanie zasady względnej stabilności do istniejących możliwości połowowych powoduje utrzymanie ustalonego już klucza rozdziału między państwami członkowskimi, należy przyjąć, że ustalenie pierwszego klucza rozdziału między państwami członkowskimi oznacza przyznanie nowych możliwości połowowych i rozdział, który uwzględnia interes każdego z nich. Pojęcie interesu może obejmować potrzebę zachowania względnej stabilności działalności połowowej, lecz nie ogranicza się do tej potrzeby.

88 Tym samym wbrew poglądowi wyrażonemu przez Komisję, jeżeli ustalono pierwszy klucz rozdziału między państwa członkowskie, w szczególności po tym jak wykonywały one swoje uprawnienie do połowu w danej strefie i w odniesieniu do gatunków, co do których Wspólnota dysponowała kwotą całkowitą, Rada stanowi uwzględniając interes każdego z nich zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002. Ponieważ z definicji nie można w takim przypadku utrzymać żadnego klucza rozdziału, nie można stosować przepisów art. 20 ust. 1 tego rozporządzenia.

89 Należy dodać, że reprezentowana przez Komisję wykładnia prowadziłaby do sytuacji paradoksalnej, w której prawo dostępu państw członkowskich do nowych wód i nowych gatunków mogłoby nigdy nie zostać zakwalifikowane jako nowe możliwości połowowe i w konsekwencji nigdy nie pozwoliłaby na uwzględnienie interesu tych państw w rozumieniu art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 2371/2002. Tak byłoby za każdym razem, kiedy, jak w niniejszym przypadku, nowe prawo dostępu przyjęłoby w pierwszej kolejności postać kwoty całkowitej na rzecz Wspólnoty, przed przyznaniem go w drugiej kolejności państwom członkowskim w sposób indywidualny. Z rozporządzenia nr 2371/2002 nie wynika natomiast, aby prawodawca chciał ograniczyć w ten sposób uwzględnienie interesu państw członkowskich.

90 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że rozdział po raz pierwszy możliwości połowowych żabnicy w strefie IV (wody norweskie) między państwa członkowskie, oparty na ustaleniu pierwszego klucza rozdziału dla tego gatunku w tych wodach, stanowi nową możliwość połowową.

91 Należy zatem zbadać, czy Rada należycie uwzględniła interesy Królestwa Hiszpanii.

92 Jeżeli chodzi o rozporządzenia w dziedzinie rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rolnej, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że prawodawca wspólnotowy dysponuje w tej dziedzinie szerokim zakresem uznania, odpowiadającym odpowiedzialności politycznej, jaką nakładają na niego art. 34–37 WE (zob. w szczególności wyrok z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie C-535/03 Unitymark i North Sea Fishermen's Organisation, Zb.Orz. str. I-2689, pkt 55).

93 Niemniej należy zbadać, czy prawodawca wspólnotowy nie przekroczył granic przysługującego mu swobodnego uznania.

94 Królestwo Hiszpanii podnosi, że w okresie odniesienia wybranym przez Radę, to jest w latach 1999–2003, przepisy art. 156–164 aktu o przystąpieniu zakazywały dostępu do wspomnianych wód. Decydując o przyznaniu kwot tylko państwom członkowskim, których flota prowadziła połowy danych gatunków, w szczególności żabnicy, w tym okresie i nie przyznając mu żadnej kwoty, chociaż brak statków hiszpańskich w rzeczonej strefie wynikał z zakazu o charakterze ściśle prawnym, Rada nie uwzględniła jego interesów.

95 Niemniej należy stwierdzić, podobnie jak zaznaczyła Rada w odpowiedzi na skargę i w duplice, że art. 156–164 aktu o przystąpieniu dotyczą wyłącznie dostępu do wód wspólnotowych, a nie dostępu do wód norweskich, i że w konsekwencji argument Królestwa Hiszpanii jest bezzasadny.

96 Podczas rozprawy Królestwo Hiszpanii próbowało wysunąć inne argumenty w celu wykazania niemożliwości prowadzenia połowów przez statki hiszpańskie na wodach norweskich. Przede wszystkim podniosło ono, że nie zawsze łatwo jest określić w obrębie danej strefy, na jakich wodach statki prowadzą swoją działalność, następnie stwierdziło, że nie przyznano mu żadnych kwot połowowych na wodach norweskich.

97 Nie są to jednak argumenty istotne, ponieważ żabnica, która nie była objęta żadną specjalną kwotą na państwo członkowskie, mogła być przedmiotem swobodnego połowu przez różne floty państw członkowskich, z zastrzeżeniem kwoty całkowitej obowiązującej Wspólnotę dla gatunków różnych, do których ona należała.

98 Należy stwierdzić, że nieprzyznanie Królestwu Hiszpanii lub innemu państwu członkowskiemu kwot w odniesieniu do żabnicy nie oznacza, że Rada nie uwzględniła interesów tych państw członkowskich.

99 Jeżeli chodzi o wybór okresu odniesienia, Trybunał orzekł już, że Rada dysponuje pewną swobodą (zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2001 r. w sprawie C-120/99 Włochy przeciwko Radzie, Rec. str. I-7997, pkt 42). Okres pięciu lat, rozciągający się od 1999 do 2003 r., jest okresem niedawnym i wystarczająco długim, aby nie uznać go za niewłaściwy.

100 Przyznając kwoty w odniesieniu do żabnicy wyłącznie państwom członkowskim, których statki prowadziły połowy tego gatunku w okresie odniesienia, i nie przyznając ich Królestwu Hiszpanii ze względu na to, że statki hiszpańskie nie prowadziły tych połowów, chociaż miały prawo dostępu do danej strefy, Rada nie przekroczyła granic przysługującego jej swobodnego uznania.

101 W konsekwencji zarzut trzeci należy oddalić.

102 Jako że żaden z podniesionych zarzutów nie został uwzględniony, skargę Królestwa Hiszpanii należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

103 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Rada wniosła o obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania, a Królestwo Hiszpanii przegrało sprawę, należy obciążyć je kosztami postępowania. Zgodnie z art. 69 § 4 akapit pierwszy regulaminu Komisja pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

3) Komisja Wspólnot Europejskich pokrywa własne koszty.

Podpisy